

PAVEL MUTINSKÝ
daleko i na dosah

Rozhovor namísto úvodu

Sedíme v ateliéru mezi obrazy připravovaného souboru tvořící tématiké výstavy, všude kolem sebe vidím na plátnech náměty z dalekých zemí, také si tu prohlížím africké skulptury a starobylé asijské artefakty. S trochou nadsázky bych řekl, že si tu u tebe momentálně připadám jako v Náprstkově muzeu. Co tě přivedlo k malování námětů inspirovaných vzdálenými kouty? Byl tím impulsem vliv tvého v pořadí druhého učitele docenta Hese? O něm vím, že prošel takzvaným africkým obdobím a také vím, že ti v hale o patro výš visí jeho obraz Masajové.

Jeho inspiračním zdrojem byla Keňa. Můj tématický záběr za to téměř čtyřicetileté období je o mnoho širší, ale vliv na moji tvorbu obecně bezesporu měl. Já tomu říkám, že mu vděčím za nápovědu. Pokud tvá otázka míří jen na obrazy inspirované vzdálenými místy našeho světa, u mne to začalo Maltou a vývoj byl složitý, měl přímou souvislost s pracovními a studijními cestami.

Já to samozřejmě vím, mám rámcový odhad, jak budou znít tvoje odpovědi. Otázky kladu proto, abys je zodpověděl hlavně pro budoucí čtenáře.

To je oboustranná výhoda a já jsem vděčný za smysluplné otázky. Nejhorší je, když ti pokládají novináři, někteří novináři, otázky typu: kdy nejvíce, který největší, kde se vám nejvíce... Poprvé jsem viděl dva Hesovy obrazy někdy v polovině sedmdesátých let v bytě našeho společného známého. Byl to takový zvětšený mikrosvět, Můra a Akvárium. Tehdy jsem ještě neměl tušení, že se někdy setkáme v rolích učitel a žák. Osobně jsme se poprvé potkali v říjnu roku 1978, pár dní po mém nástupu na fakultu. Pozval mě k sobě do ateliéru. Měl jsem za to, že tam jdu něco tvořit, abych se něčemu přiučil, a tak jsem si z pilnosti vzal s sebou pleněrový kufr se svojí tehdejší malířskou výbavou a na ukázkou několik svých starších prací, takových, které jsem považoval za temný underground, abych si zahrál na zakázané ovoce. Byl jsem zvyklý na dvojakou roli, něco jiného tvořit doma pro sebe a něco jiného například do školy a tušil jsem v něm chápaní spřízněnou spikleneckou duši.

A zmýlil ses?

Vůbec ne. V ateliéru v Luně na Borech mi vyprávěl o svých cestách za otcem, který vykonával v Keni úřad velvyslance, pak jsme probírali umění, především šedesátá léta. Moji hlavu tehdy zaměstnávali: Boudník, Janošek, Istler, Medek, Koblasa a zdálo se mi, že on přesně ví, co se v mé hlavě odehrává. Oba jsme mluvili chvatně, vzájemně si skákali do řeči, jako bychom si potřebovali rychle sdělit vše, co každý z nás prožil do okamžiku setkání. Dostali jsme se i k technice malby, pro mě to byl přínosný „seminář“. Jedno jeho velké plátno ve mně zanechalo obzvlášť hluboký dojem. Pohled na letiště v Nairobi, pohled asi přes okénko letadla rolujícího po ranveji. Hutné emailové pasty, průzračné lazury a strukturami vymezené plochy ve mně evokovaly obrazy mého malířského guru Mikuláše Medka.

Obraz Masajové, na který se ptáš, je datovaný rokem 1979, mně se ho podařilo získat v Praze před pěti léty, když se dražil majetek hotelu Praha před plánovanou demolicí. Velmi podobný obraz, něco jako jeho dvojče, má v majetku karlovarská Galerie umění. Mám jich více a jeden dokonce věnovaný přímo Milanem v roce 1986. Po mojí výstavě v plaském klášteře, kterou mi Milan Hes zahajoval, projevil zájem o jeden z mých figurálních obrazů nazvaný Ateliér, učinili jsme vzájemnou výměnu, a tak jsem získal do sbírky svého prvního Hese.

V srpnu 1981 jsme s kamarádem vycestovali do Rakouska, což byl v normalizační době velký zážitek. Poprvé jsem viděl sbírku světového umění 20. století, u nás žádná taková expozice k vidění nebyla a cestovat za uměním někam mimo východní blok bylo nesmírně obtížné. Maloval jsem Vídeň a velká města, zprvu jako městskou krajinomalbu, ale časem jsem se konkrétním městům vzdaloval a přecházel k civilizační tematice obecně. Město jsem začínal vidět existenciální optikou, jako pulzující gigantickou aglomeraci. Náznaky těchto aspektů se objevily už v mé diplomové práci, souboru pěti obrazů na téma Město v proměnách. Někdy více, někdy méně skrytě provází tento aspekt moji tvorbu dodnes.

V témže roce vznikl obraz Silnice k Manětínu, maloval jsem jej na předem připravený grund, venku, na školním pleněru. Námět je opřený o reálné prostředí - krajina poznamenaná lidským osídlením, silnice, benzínová pumpa. Na vernisáži výstavy obraz zaujal skupinku zahraničních lékařů původem z Afriky a Středního východu. Na otázku, proč projevují zájem právě o tento konkrétní obraz, odpověděli, že jim připomíná osadu v buši. O několik let později jsem si cestou v africké savaně na tuto úsměvnou příhodu vzpomněl a pochopil, že skutečně může ta stará červená benzínová pumpa na kraji Manětína lidem z jiného kulturního prostředí připomenout jednoduchou občerstvovací stanici s Coca-Colou někde na kraji buše. Sám jsem takových potkal několik.

V období 1986 až 1988 jsem namaloval řadu obrazů inspirovaných jihem Evropy, ze Splitu, z ostrovů Hvar a Brač. Ačkoliv jsem ten soubor považoval za běžnou krajinomalbu a nemyslel si, že jde v rámci mojí tvorby o nějaký začátek čehokoliv nového, měl jsem z uskutečněné výstavy v Díle na Náměstí republiky velmi dobrý pocit. Před výstavou jsem požádal básníka Josefa Hrubého o úvod do katalogu. Při návštěvě v mém ateliéru nejen že slíbil napsání toho úvodu, ale dokonce se nabídl, že by tu výstavu i osobně uvedl.

Ale neuvedl, protože odjel do lázní a jeho napsanou zahajovací řeč jsem za něho na vernisáži v Červeném srdci přednášel já...

Ano, a o kulturní část se s divadelním ansámblem, ve kterém působil, postaral Jiří Hlobil. On mě také navštívil před výstavou v tehdejší ateliéru na Koterovské a potom doma napsal báseň Město v naději inspirovanou tím setkáním. Dodnes za ni Jirku velebím, bylo tam všechno z toho večera: barvy vonící terpentýnem, tramvaj v Koterovské s večerní cigaretkou, krásné holky s očima Mutiové, večere u Jadranu...

To se psal květen 1989 a já jsem v té době ještě neměl nejmenší tušení, jaký nastane velice brzy v mojí malbě překotný zlom. Pomohla náhoda a také známost v cestovní kanceláři CKM, pro ty, kterým tato zkratka ještě něco řekne. V létě roku 1989 jsem vycestoval na maltské souostroví - Maltu, Gozo a Comino. Ačkoliv je Malta silně katolickou zemí, mně paradoxně poskytla první osobní setkání s Orientem. Moje poněkud zšedlá monotónní paleta získávala díky slunci, čistotě prostředí a mentalitě lidí jasnější tóny. V podstatě se mi barvy do palety vnutily samy od sebe a moje obrazy získávaly jasnější a barevnější kolorit. Už po příletu, když jsem vyšel z letištní haly a uviděl svět ve skutečných barvách, jsem si uvědomil, jak my tady na severu za Alpami vidíme vše jako přes šedý filtr - neutral dicht,

fotografové a kameramani budou vědět, o čem je řeč. Obloha nebyla jen azurová, ale jakoby hustá, s přídavkem ultramarínu, tvořila ostrý kontrast s vápencovou přímořskou architekturou. Lesy televizních antén pro příjem pozemního analogového signálu na plochých střechách připomínaly scénu ze science-fiction, jako by střechy středomořských vilek zažívaly invazi obřích komárů. Také si vzpomínám, jak jsem při jedné cestě místním autobusem napříč ostrovem zahlédl architektonicky zajímavou usedlost v andaluzském stylu, se vzrostlými datlovníky v jinak převážně suché červenohnědé krajině. Ten motiv mi učaroval. Do večera se mnou nebyla řeč. Druhý den jsem se vydal ten motiv hledat a protože jsem si pamatoval, že v blízkosti nebyla žádná autobusová zastávka, vydal jsem se pěšky, určitě i z nedočkavosti. Představa toho motivu na mne působila jako magnet a měl jsem masochistickou představu, že když půjdu pěšky v tom spalujícím vedru a fyzicky se zrujuji, tak se mi ten motiv bude více líbit. Nebo také, čím víc zničený budu, tím víc si ten motiv zasloužím. Umění se přece musí přinášet oběti. Tak se také stalo. Dorazil jsem do cíle zničený a dehydrovaný, a navíc jsem zažil infarktový stav, protože mi právě došel ve fotáku film.

Určitě sis ten motiv důkladně naskenoval očima.

Slovo „naskenovat“ do doby konce osmdesátých let minulého století nepasuje. Skenery jsme ještě neznali a z digitální techniky jsme měli tak možná jen náramkové hodinky. Stál jsem tam dlouho, abych si ten motiv co nejlépe zapamatoval a čekala mě neméně zničující zpáteční cesta do hotelu.

To jsme stále ještě nepřekročili hranice starého kontinentu. Mám za to, že tvou první zemi v Orientu, kterou jsi procestoval, bylo Marocké království. Vezl jsem tě do Prahy zařídít narychlo výměnu propadlého pasu a do Dejvic na Marocké velvyslanectví pro vízum.

Ano. Sledoval jsem dokumentární filmy, četl cestopisy, velmi intenzivně jsem se zajímal nejen o Maltu, ale i o země severní Afriky a země Blízkého a Středního východu. Díky shlédnutí jednoho staršího německého dokumentu jsem byl okouzlen atmosférou na náměstí Djemaa el Fna v Marrákeši, ačkoliv přes den bývá téměř liduprázdné, po setmění se zcela zaplní lidmi a panuje zde atmosféra jako z pohádek Tisíce a jedné noci. Povzdechl jsem si, tohle bych chtěl někdy zažít, ale vůbec jsem v to nedoufal. Od té doby nepodceňuji náhody, neboť do roka jsem na tom náměstí po setmění stál a vnímal tu neskutečně opojnou explozi vůní, chutí a zvuků. V roce 1994 jsem totiž využil nabídku podílet se na pracovní cestě právě po Maroku se štábem České televize a skupinou novinářů. Tato první pracovní cesta v Orientu mně zcela změnila budoucí pracovní život, v příštích létech jsem absolvoval četné pracovní a studijní cesty, každoročně třikrát i čtyřikrát, především do zemí Maghrebu, ale i Blízkého a Středního východu. Welcome nebo Ahlan wa sahan byla většinou první slova, která jsem po přeletu slyšel. Po čase se mi zdálo, že mi v uších zní už poněkud omšele a nepatřičně, byly mě cizí už ty pocity, které prožívají turisté, kteří přicestují v prázdninové náladě a jsou plni očekávání. Já jsem se často vracel do prostředí důvěrně známého. Do Tuniska jsme byli vysláni s kolegou fotografem na první pracovní cesty už v době, kdy ta země zdaleka nebyla turistickou destinací. Bydleli jsme v malých koloniálních hotýlcích ve městech, nikoliv v nějakých turistických zónách, ale v prostředí nepříliš vzdáleném běžnému životu místních lidí. Vracel jsem se tam často, měl jsem tu zemi projetou několikrát od Bizerty po Saharu, od Midesu po Sfax a s obavami jsem sledoval překotný vývoj, jak neuvěřitelně rychlým tempem rostou hotelové komplexy.

Svět se vlivem fatálních chyb rychle proměnil a vlivem pokračující globalizace se mění pozvolna a neustále. Naše plánované cesty do Bagdádu nebo Damašku se z pochopitelných důvodů neuskutečnily. Naše důvody jsou sice pochopitelné, příčiny jsou nad mé chápání. Svět se nejspíš zbláznil. Skoro by se mi chtělo dodat, a my s ním. Posouváme hranice pravdy a vytvořili jsme dobu postfaktickou. Máme být právem na co hrdi. Všechny náměty z pouští a oáz, které si nosím v sobě, jsem ještě zdaleka nevyčerpal, ale toto prostředí, alespoň v té podobě, jak jsem ho znal, zůstalo pro mne po roce 2001 součástí nostalgických vzpomínek.

Pochopil jsem správně, že jsi přestal malovat to prostředí, kde jsi delší dobu nebyl, ať už jsou důvody jakékoliv, a začal jsi malovat náměty z kulturně jiného prostředí, které je pro tebe aktuální a nechceš se vracet?

Chtěl jsem vyjádřit, že si v sobě nesu ještě spoustu námětů, které bych mohl dát na plátno a pravděpodobně k tomu ještě dojde. Ale bude v nich atmosféra toho místa v čase, kdy jsem tam pobýval, možná i kus nostalgie. Ještě mám spoustu tvůrčích dluhů, v depozitáři zhruba dvě desítky rozpracovaných obrazů, některé ještě ze severní a západní Afriky, jiné z jihovýchodní Asie a plnou hlavu nových nápadů. Ty obrazy jsou inspirované konkrétním prostředím, mnohdy je i podle konkrétního místa nazývám, ale žádné dokumenty to nejsou. Je v nich, nebo rád bych, aby v nich byla, atmosféra daného místa, jakési génus loci, ale také ještě nezbytná míra tajemna. Jednoduše řečeno, nevykecat všechno. S tím souvisí i moje snaha, ke které jsem dospěl, a kterou se už řadu let řídím - neodhalit všechno hned a najednou, prodloužit si tu rozkoš z objevování, nechat si kousek tajemství napotom, nedojít rychle a přímo k cíli, hluchý a s klapkami na očích. A není vždy nutné a za všech okolností do cíle dojít, neboť i cesta sama může být za určitých okolností cílem a s tím souvisí i preference kvality před kvantitou. Já tvrdím, že v umění to platí také, není přece potřeba chrlit obrazy, ale objevovat, experimentovat a tvořit. Prožít si tu radost z tvoření, i když je to většinou dřina, a také nechat i něco nedořečeno - v nápodědě, která probouzí fantazii. Ale je těžké poznat moment, kdy je třeba přestat. Já s tím bojuji neustále, řadu věcí jsem přetáhl, protože jsem se nechal unést.

Podnikl jsi celkem tři, většinou jeden měsíc dlouhé, cesty po Vietnamu. Čím si mám vysvětlit ten posun od vyprahlých pouští k tropům?

Hlavním důvodem bylo měnící se politické klima obecně, ale hlavně v zemích, které měly být našimi dalšími slibovanými cestovatelskými destinacemi, jako Irák, Palestina nebo Sýrie.

A zase pomohla náhoda. Dostal jsem nabídku zúčastnit se opět se skupinou novinářů a reportérů - „rozhlasáků“ studijní cesty tentokrát po Vietnamu. Cestu sponzorovala společnost Vietnam Airlines, z české strany ji zaštil tehdejší ministr kultury Cyril Svoboda. Při této první cestě jsme plnili doslova a do písmene předem zpracovaný a hodně náročný časový harmonogram, takže jsme prožili maratón a celá cesta se mi z přemíry dojmů, maxima poznatků a minima spánku slila do jednoho velkého beztvareho celku. Došlo mi, že bude daleko smysluplnější neklást před sebe nadmíru cílů, ale třeba se zastavit o den déle na místě, které za to stojí, rámcový plán dotvářet průběžně a třeba i improvizovat. Například v oblasti středního Vietnamu, protože mám speciální slabost pro starověkou khmérskou kulturu, jsem navrhl, že bychom mohli pátrat po zaniklém čamském městě Čaban.

Aha, něco jako hledání Šangri-La, hledání ztraceného ráje?

Ano, ale s tím rozdílem, že James Hillton si ji vybájlil, kdežto Čaban (Cha Ban), jako centrum starověké říše Čampa, skutečně kdysi existoval. Vypůjčili jsme si dvě motorky a ve čtyřech jsme jezdili za vytýčeným cílem po vesničkách, divokou krajinou s bujnou vegetací, horskou džunglí, párkrát jsme se ztratili, promokli na kost, někdy zapadli do bahna. Každý z domorodců nám ochotně radil, protože přece „bezpečně“ věděl, kde Čaban hledat. A přesto nikde nebyl. Při tom jsme ale prožili nesmírné množství badatelských zážitků, úžasná dobrodružství a objevili, ne ty velké a nám už dobře známé čamské památky jako My Son nebo Phan Rang, ale v krajině volně stojící, jakoby zapomenuté, další khmérské věže nebo jejich torza a další charismatická místa, která v žádném bedekru nenajdeš. Cesta byla cíl. Každý z nás si našel ten svůj Čaban, blažený stav duše.

Zmínil jsem čamský My Son. Je to impozantní památka, z pohledu středoevropana bych řekl, romantická perla v okolní džungli. Khmérské cihlové věže tu a tam zahalené bujnou okolní vegetací. Navštívil jsem jej třikrát, při každé cestě Vietnamem. Největší charisma má v zimních měsících, když nad ním nepraží ostré slunce, ale naopak když se na něj snáší bílý opar tropické vzdušné vlhkosti, i za deště má nesmírné kouzlo, barevnou hloubku a punc tajemna. Ve starověku byl významným centrem vzdělanosti celé oblasti a spolu s kambodžským Angkorem a thajským městem Ayuthaya tvořil pomyslný trojúhelník khmérsko-hinduistické kultury.

Máš nějaký nový cestovatelský cíl na obzoru?

Ne. Jak už jsem naznačil, mám příliš mnoho kostlivců ve skříni, neboť jsem většinou téma z jedné cesty nestačil ještě zpracovat a už byla na obzoru cesta další. Vraceli jsme se například z Jordánska a už na letišti se hovořilo o tom, že za dva měsíce letíme do Egypta.

V minulosti jsem více jezdil než maloval, nyní se snažím, aby to fungovalo v opačném gardu.

Často jsem tě vozil na letiště nebo z letiště domů. Míval jsi velká a hlavně těžká a početná zavazadla, především při zpátečních cestách.

A s tím i mnoho problémů na letištích při těch zpátečních transferech. V životě jsem byl minimálně třikrát chycen do pasti, ze které není úniku. Tou první je malířství, byl jsem chycen v roce 1972 a může za to Míra Havlic. Tou druhou je cestovatelství a může za to Marrákéš a třetí pastí je sběratelství a můžu si za to sám. Chytil jsem se v momentě, kdy jsem začal vozit z dalekých zemí své první sbírkové kousky a od toho okamžiku jsem otrokem své vášně.

Všechna zajímavá místa, která jsi navštívil, není v našich silách dnes probrat, tak se zeptám závěrem, co všechno na výstavě uvidíme?

Tato výstava je můj nový autorský projekt. Jeho základ tvoří soubor olejomalb inspirovaných vzdálenými místy s odlišným podnebím, kulturou a historií. Vznikal od osmdesátých let minulého století po současnost, a na výstavě jej doprovodí originální skulptury afrického kmenového umění a původní autentické umělecké předměty a kuriozity dovezené z Afriky, Asie a jižní Evropy. Čili soubor mých obrazů a část etnografických sbírek, a také několik historických artefaktů pocházejících z mojí rodné vísky Nebřeziny v severním Plzeňsku.

Rozmlouval a záznam pořídil 3. března 2019 Mgr. Václav Voříšek

Sénégal 2013, Nbour - Saly, uprostřed vesnice ve stínu staletého baobabu, snímek na rozloučenou s muži ze společnosti obchodující s africkým uměním

Minarety (Stará Káhira)
olej, plátno, 70 x 50 cm, 2000

Bugibba - Malta
olej, plátno, 100 x 95 cm, 1989

Marrákěš
akryl, olej, plátno, 100 x 90 cm, 1994

Poledne v Marrákeši
olej, plátno, 100 x 90 cm, 2019

Fez
akryl, olej, plátno, 100 x 95 cm, 1994

Avenue HB
olej, plátno, 100 x 90 cm, 2015

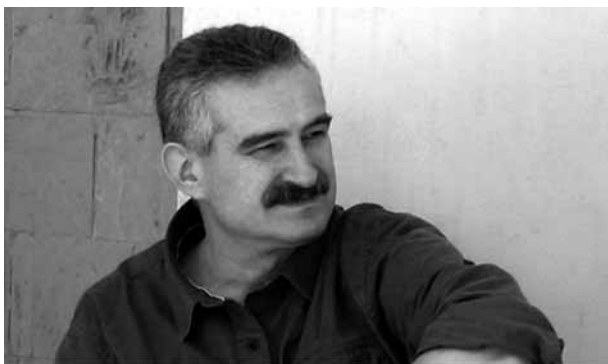
Tropická noc
akryl, olej, plátno, 100 x 90 cm, 2015

Transfer neznámou megapolí
olej, plátno, 100 x 95 cm, 2018

Město mezi dnem a nocí
olej, plátno, 100 x 90 cm, 2019

Pavel Mutinský, Mgr.

(1957, Nebřeziny/Kralovice)

Odborná studia:

Střední uměleckoprůmyslová škola, Praha

Pedagogická fakulta, Plzeň

(akad. mal. Vladimír Havlic, Doc. Milan Hes, CSc., Prof. Josef Šteffel)

malíř, grafik, grafický designer

www.pavelmutinsky.cz

Autorova malířská tvorba prošla čtyřmi tématickými okruhy: 1) Město a civilizace - město vidí existenciální optikou, jako pulzující gigantickou aglomeraci (Plíče velkoměsta, Soumrak nad městem). Využívá efektů noční iluminace, obrazovou plochu poznamenává záření světla neonů, pohyby lidí, reflektorů a linie žhnoucích koncovek automobilů (Město v červeném světle neónů, Návrat z víkendu, Konečná stanice). V malbě střídá jemnou a vysokou strukturu, pasty a lazury. Aby dosáhl expresivnějšího účinku volí rastry, fragmenty písma a značek, vyhýbá se však laciné popisnosti. Jeho obrazy působí naléhavostí sdělení, i když si současně zachovávají jistou dávku poetična, neboť i krása může být naplněna určitou jedovatostí, aby působila jako výstraha. 2) Figurální tvorba, především ženský akt (Okno pokoje, Spánek, Tropiccká noc). 3) Variace na známá díla známých autorů - díla cituje, interpretuje, nově zpracovává a posouvá časoprostorově jinam, ukazuje možné varianty, podrobuje analýze, jakoby stíral nános dobového prachu (Velká Gioconda, Variace na Velázquezze, Snídaně v trávě). 4) Náměty inspirované vzdálenými místy s odlišným podnebím, kulturou a historií, svět Orientu. Absolvoval četné pracovní cesty na Blízký a Střední východ, do Afriky a Asie (Marrákéš, Fez, Brána do mediny). V jistém smyslu se svými obrazy z velkoměst opět vrací k civilizační tematice (Taxi - Hong Kong, Avenue HB, Transfer neznámou megapolí). Do roku 1989 člen Svazu českých výtvarných umělců, po roce 1989 člen Unie výtvarných umělců Plzeň.

(Vybráno z úvodních textů katalogů: Doc. Milan Hes, CSc., vysokoškolský pedagog, Vladimír Procházka, výtvarný publicista)

Samostatné výstavy (výběr):

- 1983 - Obrazy a drobné malby, OKS Centrum, Plzeň
- 1986 - Obrazy, Prelatura - zámecký sál, Klášter Plasy
- 1987, 1988, 1989 - Obrazy, Dílo ČFVU, Galerie Červené srdce, Plzeň
- 1991 - Obrazy, Divadlo J. K. Tyla, Plzeň
- 1991, 1992, 1993 - Obrazy, Dílo ČFVU, Galerie Červené srdce, Plzeň
- 1994 - Obrazy, Festival Václava Hraběte, Zámek Hořovice
- 1999 - Obrazy z Orientu, Plzeňská radnice
- 2001 - Obrazy z Orientu, Galerie 21, Plzeň
- 2015 - Čtyřicet let malířské tvorby, Nová síň, Praha
- 2016 - Čtyřicet let malířské tvorby, Prelatura - zámecký sál, Klášter Plasy
- 2018 - Daleko i na dosah, SÚJB, Praha

Kolektivní výstavy (výběr):

- 1989 - Salón '89, Výstaviště, pavilon D, Plzeň
- 1990 - Mladé profily, Galerie výtvarného umění, Cheb
- 1991 - Buntspecht 1991, Zwiesel, Německo
- 1992 - Frühjahrsmesse, Frankfurt nad Mohanem, Německo
- 1992 - Buntspecht 1992, Zwiesel, Německo
- 1992 - Herbstmesse, Frankfurt nad Mohanem, Německo
- 1993 - Frühjahrsmesse, Frankfurt nad Mohanem, Německo
- 1994 - Fünf pilsener Maler, Palais Palffy, Vídeň, Rakousko, (s Jiřím Kovaříkem, Zdeňkem Živným a dalšími)
- 1995 - Frühjahrsmesse, Frankfurt nad Mohanem, Německo
- 2000 - Salón 2000, Průmyslový palác, Praha
- 2012 - První salon umění - malba, DOX Centre for Contemporary Art, Praha
- 2013 - Selekce, Průmyslová hala Knupp, Praha, (s Jiřím Načeradským a jeho žáky)
- 2015 - Farben & Formen, Glasmuseum, Frauenau, Německo
- 2015 - Vivat Plzeň, Nová radnice, Weiden, Německo
- 2017 - Vladimír Havlic a okruh přátel Nebřezin, Prelatura - zámecký sál, Klášter Plasy
- 2017 - Divadlo výtvarníků, výtvarníci divadlu, Foyer Nové scény Divadla J. K. Tyla, Plzeň
- 2018 - Pflingstausstellung 2018, Aula der Sophie und Hans Scholl Realschule Weiden, Německo
- 2018 - Objekt, obraz, otisk, Galerie Jiřího Trnky, Plzeň (s Petrem Johanusem a Berenikou Ověčáckovou)
- 2018 - Plzeňský salon 2018, Foyer Nové scény Divadla J. K. Tyla, Plzeň
- 2019 - Živly, Galerie Jiřího Trnky, Plzeň

Ocenění:

2003 - Celostátní cena Josefa Liboslava Zieglera - ocenění autorské činnosti: Cena za významné zásluhy o českou tvorbu

Zastoupení ve sbírkách:

Galerie Neeltje Twiss, Haag, Nizozemí, soukromé sbírky v ČR, SR, Německu, Rakousku, Švédsku a USA

Katalog vydala Unie výtvarných umělců Plzeň, z.s. u příležitosti výstavy Pavel Mutinský: Daleko i na dosah
Galerie Jiřího Trnky, Náměstí Republiky 40, Plzeň, 11. 4. - 12. 5. 2019
Úvodní text: Mgr. Václav Voříšek a autor
Fotografie: Mgr. Miroslav Matoušek a archiv autora
Návrh obálky, grafická úprava, tisk: Abadan s.r.o., Jiráskova 440/13, Plzeň, atelier@abadan.cz
Náklad: 300 výtisků

ISBN 978-80-905400-9-5

